

435.

„Девойко, мори Маріо!
 Ме пуци майсторъ до тебе,
 Ти да ми даишъ ибришимъ
 Ибришимъ, свила коприна,
 Да ти сошіетъ фустан-отъ,
 Той пуци фустанъ до земи.“ —
 „Юначе, море шегарче!
 Дека ме майсторъ видело,
 Що ми кроило фустан-атъ?“ —

„Девойко, мори девойко!
 Кога одеше на бана
 Со двана'есетъ робинки,
 Со трина'есетъ алайки;
 Робинки пѣт-отъ мете'а,
 Алайки поли крепе'а,
 Тогай, девойко, майсторъ ми
 Отъ сенка фустанъ ти крои.“

436.

„Ивано вино цѣрвено!
 Заспало ти є момче-то
 На Каракаменъ планина.
 Украле му го фѣфче-то,
 Украле му ъ чалма-та,
 Украле му го биниш-отъ.“ —
 „Окутра му го фѣфче-то,

Окутра му ъ чалма-та,
 Окутра му го биниш-отъ!
 Нека є живо момче-то!
 Въ ковчекъ си иматъ фѣфчина,
 Въ ковчекъ си иматъ чалма,
 Въ ковчекъ си иматъ бинишъ.“

437.

Вила сѣ є бѣла лоза,
 Около града Будима;
 Не є била бѣла лоза,
 Ток' си биле до две луди,
 До две луди, до две драги;
 Едно-то цѣрвенъ карафилъ
 А друго-то бѣла ружа;
 Мегю себеси зборувать,
 Они две да сѣ разделятъ.
 Тогай веле бѣла ружа:
 „Остан' сѣ богомъ ти карафилъ!
 Ке пойдамы въ гора зелена.“
 Тогай веле карафилъ-отъ:
 „Оди сѣ дравіе, бѣла ружо!

Ти да знаишъ, да паметвашъ,
 Емъ и да си имашъ на умъ,
 Ка ке пойдишъ во гора-та,
 Тамо има извиръ вода
 Извиръ вода 'се студена,
 Во извор-отъ до две груди
 До две груди снегови.
 Ка сѣ леятъ до две груди,
 До две груди снегови,
 Такъ ке сѣ леятъ момини-те
 Момини-те пазухи;
 Така душа ке сѣ леить
 Моя душа по тебе.“